

PAUL CLAUDEL:**BALLADA.**

Elmentünk s visszajöttünk csak megint, de most valóban vége már.
Isten hozzátok kedvesek, kiket szerettünk, nyugtalan kocsink oly
messze visz.

Mondottunk búcsúszót, játszottunk búcsúszót, de most valóban vége már.
Nem válhatok le a világról mint levél, úgy vélitek? de majd meg-
érezitek, hogy elszakítom én a testet is.

Isten veled, anya. Minek zokogni, mint kinek szívében még a vágy nagy?
Törvény szerint keringő dolgokat nekünk siratni kár.

Hát nem tudod, hogy árny vagyok, ki elsuhan, s te is csak tüne-
mény és árny vagy?

Mi nem jövünk közétek vissza már.

És minden asszonyt elhagyunk, hűséges hitvesünket és gyűrűzött
kedvesünket.

Egészen elszakítva, szabad utasok vagyunk, nem biztatnak se asz-
szonyok, se gyermekek.

E végső órán mégis nézz reám és bennem teljesülj meg,
Arcod ragyogjon rám, midőn itt meghalok és ismeretlen tájra ébredek,
Egy tündér pillanat örökre elragad, ragyogj reám! még egyszer nézz
reám e súlyos pillanatban.

S szeresd a gyermeket, növeld gyermekünket, sorsod bárhol is talál,
Vezesd a véreből való fiút, ki atyjának nevét fiának adja majdán.

Mi nem jövünk közétek vissza már.

Barátok, Isten veletek! Bizalmatok beteljesült, vágyunk a végte-
lenbe tört előre,

Csak még kevés idő és fájdalom. Az otthonos világ édes lesz nek-
tek, s benne béke él.

Itthagyjuk a végső megismerést, vegyétek és buzduljatok belőle,
Az ember hasztalan az emberért és meghal az, ki életet remél.

Ti laktatok velünk, hiú tudás, falánk és hasztalan vagyunk!

«**Művészet, tudomány, szabad világ...**» — ó, testvérek, mi tart-
hat minket még, melyik szabály?

S mért is marasztal oly nagyon? eresszetelek, a messze utakat ma-
gasztalom.

Mi nem jövünk közétek vissza már.

AJÁNLÁS.

Ti parton ültök, elmegyünk, a hidat visszavontuk, nincs közöttünk
semmi szál.

Ne várjatok, nincs birtokunk, csak gyöngé felhő, fönny az égen
tisztá táj,

S Isten szavára fölszakadt vizek fölött az olthatatlan nap, örök sugár.

Mi nem jövünk közétek vissza már.

Horváth Béla fordítása.